

Resultat end, at man kommer til at forstaa hinanden saa klart, at det derigjennem bliver muligt at blive enig.

Jeg skal dog, inden jeg slutter, gjøre en Bemærkning i Anledning af en Udtalelse, der gjentagne Gange er falden, og som jeg ogsaa har set fremsat paa Rigsdagen, nemlig den, at, dersom man nu ikke blev enig, vilde det være et Bevis for, at den nuværende Forsatning ikke kunde bruges. Det maa jeg bestemt protestere mod. Den nuværende Forsatning ere vi nøbde til at bruge, og de, der saa let tale om, at Forsatningen ikke kan bruges, glemme altid at paavise Veiene og Midlerne til at faae den forandret. Jeg tror nu, at Forsatningen kan bruges. Det er ganske vist, at til det, som den nuværende Regjering har villet bruge den nuværende Forsatning til, kan den ikke bruges, nemlig til at tvinge Folkethinget til at opgive sin grundlovmæssige Ret til at sige Nei til nye Fordringer paa Finantsloven. Jeg tror, at det er det, som de virkelig sande Venner af Forsatningen burde gjøre saa klart som muligt for Alle, at dertil skal Forsatningen ikke bruges, og dertil ville de heller ikke være med til at bruge den. Det er gjentaget saa lidt, at det næsten er blevet til en Trivialitet, at Kjøernen, Hovedpunktet i vor Forsatning, det, som det mest kommer an paa, er Villien til at komme overens. Jeg tror ikke, at det er Kjøernen. Nei, jeg tror, at det, der er Grundlaget for vor Forsatnings virkelig fredelige og lykkelige Udvikling til Folkets Bedste, er, at man fuldt ud respekterer de enkelte Forsatningsfaktorens lovhjemlede Ret. Det er den første Betingelse for, at Forsatningen kan bruges, og det er ogsaa den virkelige Veil til en Overenskomst. Den Veil, den høitærede Regjering er flaaet ind paa for at tilveiebringe Overenskomst, fører ikke til Overenskomst, fordi den hviler paa en Mistænksomhed af dette Things lovlige Ret til at sige Nei. Den Veil, som den høitærede Regjering er flaaet ind paa, og som kan betegnes saaledes, at Regjeringen forlanger visse Indrømmelser, og naar Folkethinget ikke vil gaa ind paa disse, saa erklærer Regjeringen: Godt, saa tvinge vi det igjennem, Folkethinget maa i det Mindste gaa ind paa noget af det, hvilket med andre Ord vil sige, at Folkethinget dog til en vis Grad skal lade sig tvinge — denne Veil er den sikke Veil til at modarbejde en Overenskomst; thi det er i Virkeligheden et Brud paa dette Things berettigede, meget bestedne Fordringer. Den anden Veil, som gaar ud paa at respektere saavel dette som det andet Things og Regjeringens lovlige, forfatningsmæssige Ret, navnlig Retten til at sige Nei, vil, hvis den anvendes konsekvent, loyalt, inden forie Tid bringe en virkelig Erkjendelse tilstede alle Begne om, at den eneste Veil til at komme videre, er Forhandling mellem de forskjellige Faktorer. Men det nytter ikke at tale om Forhandling og

Overenskomst, før man først er bleven enig om at respektere hinandens Ret, saa kan man senere begynde at tale om Forhandlinger og Overenskomst, ellers er det i Witte, man begynder at tale derom. Derfor siger jeg, at vil man naae en virkelig Overenskomst, da gjøre man det, som man tilbøielig er begyndt at gjøre i det andet Thing, nemlig at gjøre sig fuldt fortrøelig med, hvad dette Thing forlanger, uden at overdrive det, men se klart, hvad det er, og dernæst respektere man dette Things berettigede, lovlige Fordringer fuldt ud, da er man inde paa en sikker Veil til en rolig Forsatningsudvikling.

Thomsen: Ligesaalidt som jeg er i Stand til at kunne stemme for de Endringsforslag, som ere omdelte og anbefalede af ærede Medlemmer her i Salen, ligesaalidt kan jeg være enig i de Motiver, der ere anførte for dem, baade af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) og af det ærede Medlem for Kjøbenhavn's Amts 5te Valgkreds (Holstein), der nu til min store Forbaufelse i sidste Dieblit optraadte som en Repræsentant for dem, der særlig ville respektere samtlige Faktorens lovlige Ret. Der kan være forskjellige Opfattelser af det foreliggende Lovforslag og af de Marsager, som have bevirket dets Affattelse i den foreliggende Skikkelse. Det er en forskjellig Opfattelse, jeg har fra dem, der ere komne frem fra de to ærede Medlemmer. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds yttrede, at, for at man fra Ministerbænken kunde føre Noget igjennem her i Salen, maatte man tænke lidt folkethingsmæssigt. Jeg tror ogsaa, at man for fuldstændig at forstaa Landstingets Standpunkt og Stilling til Sagen først virkelig maa lære at tænke i det Mindste en lille Smule landstingsmæssigt, thi gjør man ikke det, kommer man til en ensidig Anskuelse, der neppe turde være rigtig. Marsagerne til, at Landstinget har sendt Folkethinget Finantslovsforlaget tilbage i den Skikkelse, hvori det nu foreligger, fremgaa jo tydelig af selve Landstingets Forhandlinger. Landstinget har med Hensyn til Realiteten i de forskjellige Divergenspunkter en fra Folkethinget forskjellig Opfattelse, og Landstinget har ikke denne Gang som saa ofte tidligere troet at burde opgive sin Anskuelse ligeoverfor Folkethingets af den Grund, at det af Alt, hvad der har været forhandlet her i Salen, har faaet det Indtryk, at den Konflikt, der nu er, virkelig er en Konflikt mellem de to Things, grundet paa, at Folkethinget vil hevde sig en større Indflydelse paa Finantsloven end den, som det er berettiget til. Nu har ganske vist det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds nylig yttret, at dette ikke er Tilfældet, men jeg tror, at for at dømme herom maa man ikke nøies alene med at se paa de Taler, der føres her. Det nytter jo forsaavidt ogsaa noget mindre, som vi